

Şehri Kadimin Yeni Şehremini

– AZİZ REMZİ · 26 Mayıs 2019

Şehri kadimin ücra sokaklarına kadar nüfuz etmişti söylenenler.Yeni dönemin yeni şehremini cüzi reyle seçimi kazanmış ve görevine mazbatasını alarak başlamıştı.Meclis üyeleri hemen hemen eşit sayıda seçilmişti.Vakit kaybetmeden göreve başlamalıydı.Ancak öncesinde yapması gereken bir şey vardı.O da dostluk nümayişi. Yeni reis, evinin bahçesine kurdurduğu mükellef sofranın baş köşesine, muhalif başkan namzetini oturtmuştu. ilk sözü ona vermiş ve misafirlere konuşmasını rica etmişti. Muhalif başkan namzeti etrafa mağlup ve mahcup gözlerle değil azim ve kararlılıkla baktı.Haziruna hitabetini yapma imkanını veren reise müteşekkil olduğunu bildirdi.Sonrasında sakın ve kararlılıkla konuşmasına başladı."Önerdiğii ve yapmayı uygun gördüğü işleri bir bir anlattı.Gerekirse reise bu dosyayı seve seve verebileceğini açık yüreklilikle beyan etti.Sehrin iki yakası artık bir araya gelmeliydi.Bu asitane şehirde yaşayan efkarı umumî her şeyin en kıymetlisine layıktı.Şahsi ihtiras, ayrılık ve husumetler memlekete dolayısıyla ahaliye zül ve zulüm olacaktır. Her iki durumda da kaybeden memleket satırları içindeki ahali olacaktır. Bu ise istikbalimizi çıkmaza sokacaktır.Biz muhalefet tarafı olarak, kazanan reisin hem arkasında hem karşısında olacağız.Arkasında olacağız çünkü; bu kadim şehir bizden hizmet bekler, birliktelik bekler. Karşısında olacağız çünkü; insan beşerdir şaşar,onu adalet ve ihtiyatla düzeltereğiz.Muhalif olmak, Nurettin Topçu üstadın " İsyân Ahlâkı" tezinde savunduğu üzere ; kişi her daim devinim (hareket) içinde olmalıdır. Her daim çalışma gayretinde olmalıdır.Kişi nefesine ve şeytana her dem muhalif olmalıdır.Kendine muhalif olan iktidarına yaklaşır ve ona layık olur.Konuşması bitince alkış tufanı koptu.Sağ yanında güler yüz ve samimi bakışları ile ayakta elleri patlarcasına alkış vuran yeni reis namzetinden başkası değildi.Kendisi konuşmaya başlamadan önce mağlup rakibinin elini sıktı,sarıldı ve sandalyeye oturması için harekette bulundu.Bu nezakete karşılık ceketinin düğmesini ilikleyip rakibinin sağ elini yukarı kaldırarak misafirlerin önünde beraber eğildiler.Yeni reis gözleri yaşarmış vaziyette konuşmasını icraya gayret gösterdi.Bir iki öksürük sonrası kendine geldiğini anlayınca sözlerine başladı."Bu bir hizmet yarışı idi.Demokrasi odur ki; kazanmasını da kaybetmesini de bilmelidir.Hazmetmek hezimet hissini yok eder.Çünkü, sonunda hakka ve halka hizmet vardır.Bu hizmet bilinci, makama ve koltuğa tevessül değildir. Giydiği ateşten gömleğin ağırlığı, altında olduğu görevin bulunduğu mekanda sergilediği tutumdur.Çünkü, verilen mazbata iki cihanda sorulacak hesap kapısının anahtarıdır.O anahtar ateşin ta kendisidir. Kim ki iki cihanda yanmak isterse görevine layık olmaz.Muhalif reis namzetimiz " Arkamızda ve karşımızda olduğunu beyan ettiler." Bu ahvale ziyadesiyle memnun oldum.Lakin, söyleyipte görevlerini layıkıyla yapmazlarsa iki elim iki cihanda yakalarında olacaktır." İki rakip birbirlerinin yüzüne tebessümle baktılar.Hazirun ayağa kalkarak, her iki rakibi gösterdikleri bu olgun davranış ve hitabete karşılık, alkış sağanağına tuttular.Yenilen yemek, memleketin istiklal ve istikbali için iyi temenniler ile devam ediyorduReis, sözlerine yaşanmış bir olayı anlatarak son vereceğini beyan ettiğinde çaylar içiliyordu.Şehri kadimin, İngilizler tarafından işgal edildiği yıllardı.Yakinen tanıdığı bir arkadaşı, evlilik için hoşlandığı kızın ailesine, ailesini elçi olarak göndermişti.Kız tarafı, Avukat olduğunu bildikleri damat namzetine hayır dememişlerdi. Söz kesilmiş ve

aileler arasında nişan yapılmıştı.Zaman sonra, kızın babasına bir haber getirdiler.Damadın merkez cami önünden ceset taşımacılığı yaptığını ve geçimini ondan sağladığını söylediler.Aile gidip durumu yerinde tespit ettiler. Gerçektende damat namzeti tabut taşıyordu.Derhal iki aile bir araya geldiler ve nişan bozuldu.Damat çok üzölmüştü.Ama yapacak bir şey yoktu.Yıllar geçti, işgal bitti.Kız bir işhanın önünde eski nişanlısını sırtında avukatlık cübbesi ile görünce şaşırıldı.O şaşkınlık ve heyecanla yanına yaklaştı.Mahcup ve hayretle sorusunu sordu;" Siz sahiden Avukat mıydınız?""Evet""Ama biz sizi cami önünden tabut taşıırken bizzat gördük.""Gördükleriniz doğruydu.Çünkü, şehir işgal altında idi.İngilizler ise memlekette kuş uçurtmuyorlardı.Anadolu'ya acilen silah lazımdı.Biz de bu silahları tabutlar içerisine koyarak gönderiyorduk."" O zaman bize işin doğrusunu neden söylemediniz?""Gizli görevdi ve bunu size katiyyen söyleyemezdim."İyice mahcup olan kız, hıçkırma hıçkırma oradan uzaklaştı.Vatan için sevdasından ve canından geçen bu isimsiz kahramanların bize emanet ettiği vatana layık olmak aslı görevimiz olmalıdır. Dedi.